

Text těla emailové zprávy z podání 18232/2021

Od: [REDACTED]
Komu: podatelna@osoud.ci.justice.cz
Kopie:
Předmět: Žádost o poskytnutí rozhodnutí ... sp.zn. 23 EXE 2480/2016 ...

Okresní soud v České Lípě

Děčínská 390

470 01 Česká Lípa

30 Si 73 / 2021

Dobrý den, vážený Okresní soude,

Chtěl bych požádat podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí rozhodnutí:

sp.zn. 23 EXE 2480/2016 ... rozhodnutí ze dne 9.6.2017 (o zastavení exekuce)
ve spojení s odvolacím rozhodnutím 83 Co 197/2017

Děkuji, s pozdravem, [REDACTED]

adresa [REDACTED]

datum narození [REDACTED]

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Okresní soud v České Lípě

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 18232 / 2021 Ev. číslo: 19bc216b-211e-4220-8724-a7eab4f25b31
 Druh podání: Elektronická pošta ID zprávy:
 Věc: Žádost o poskytnutí rozhodnutí ... sp.zn. 23 EXE 2480/2016 ...

Odesílatel:

ID schránky: Typ datové schránky:
 Osoba: Adresa:

Doručeno do emailové schránky dne:**18.04.2021 17:37:43**

Č.j. příjemce: Č.j. odesílatele:
 Sp.zn. příjemce: Sp.zn. odesílatele:
 Lhůta končí: K rukám: Ne
 Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky:*Podpis není připojen (žádný podpis)*

Podepsal: Vystavil:
 Sériové číslo certifikátu: Platnost:
 Antivirový test: Proběhl v mailovém systému Obsah podání: OK
 Elektronický podpis: Nepřipojen Časové razítko: Nepřipojeno
 Certifikát:
 Datum a čas autom. ověření: 18.04.2021 17:38:20

Počet podaných příloh:0

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.clj.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 73/2021
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 21. dubna 2021

ŽADATEL: [REDACTED]

Vážen [REDACTED]

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 18.04.2021, Vám v příloze zasílám v anonymizované podobě rozhodnutí zdejšího soudu ve věci 23 EXE 2480/2016 - 43 (včetně rozhodnutí odvolacího soudu 83 Co 197/2017 - 58).

příloha: 2x

S pozdravem

Mgr. Eva Červenková v. r.
místopředsedkyně soudu

U S N E S E N Í

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Šífovou ve věci oprávněné **PROFI CREDIT Czech, a.s., IČ 61860069**, se sídlem Klimentská 1216/46 Praha 1, 110 00, zast.advokátkou JUDr.Kateřinou Perthenovou, se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti povinné [REDAKCE], zast.advokátem Mgr.Petrem Němcem, se sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4, o **návrhu povinné na zastavení exekuce**

t a k t o:

- I. Exekuce na majetek povinné se zastavuje.**
- II. Oprávněný je povinen zaplatit povinné náklady řízení ve výši 6.316 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce Mgr.Petra Němce, AK se sídlem Meníků 1396/9, 140 00 Praha 4.**
- III. Soudnímu exekutorovi JUDr.Zdeňku Zítkovi, Exekutorský úřad Plzeň se náklady řízení nepřiznávají.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 9.8.2016 vydal Okresní soud v České Lípě pod č.j. 23 EXE 2480/2016-13 pověření pro soudního exekutora JUDr.Zdeňka Zítku, EÚ Plzeň-město pro vymožení pohledávky oprávněného ve výši 82.936 Kč, pro smluvní pokuty a příslušenství . Exekucním titulem je rozhodčí nález rozhodce Mgr.Jana Fišera ze dne [REDAKCE] č.j. [REDAKCE]. Tímto nálezem bylo uloženo povinné , aby zaplatila oprávněnému částku 82.936 Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 2.3.2016 do zaplacení, smluvní pokutu ve výši 4.724,44 Kč a dále smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou částky 65.490 Kč ode dne 26.1.2016 do zaplacení a náklady řízení ve výši 12.522,40 Kč.

Dne 5.4.2017 postoupil soudní exekutor soudu návrh povinné na zastavení exekuce, kterému pro nesouhlas oprávněného nevyhověl. Povinná v návrhu uvádí, že na základě smlouvy s oprávněným jí byl poskytnut úvěr ve výši 30.000 Kč. Poplatek za půjčení této částky činí 41.460 Kč, tj. celková částka splatná povinnou měla být 71.460 Kč splatná ve 36 měsících. Povinná má za to, že smlouva je neplatná a v rozporu s dobrými mravy, když úroková sazba činí 95,4 % a RPSN také, což se zjevně přičí dobrým mravům. V případě prodlení s úhradou dvou splátek se stávají splatné okamžitě všechny splátky a poté oprávněnému vzniká nárok na smluvní pokutu 0,25 % denně. Povinná má za to, že uvedená smlouva je absolutně neplatná pro přičení se dobrým mravům a jestliže je neplatná vlastní smlouva, nemohlo dojít k platnému ujednání o rozhodčí doložce. Poukázala přitom na rozhodnutí NS ČR ze dne 16.7.2014 sp.zn.30Cdo 2401/2014, na nález ÚS ČR ze dne 26.1.2012 sp.zn.I.ÚS 199/11, ze dne 11.12.2014 sp.zn.III.ÚS 40/84-12.

Oprávněný s návrhem nesouhlasil, rozhodčí doložka byla uzavřena platně a pokud se týká vlastní úvěrové smlouvy, uvedl, že povinná svým podpisem stvrdila, že souhlasí se smluvními ujednáními o úroku, RPSN, o smluvních pokutách. Pokud by neměla zájem o

poskytnutí finančních prostředků za podmínek uvedených ve smlouvě o úvěru, nemusela, v souladu se zásadou autonomie vůle, smlouvu o úvěru uzavírat a mohla se obrátit na jinou osobu. Oprávněný považuje úrok, RPSN i smluvní pokuty za souladné s dobrými mravy, neboť povinná s jejich výší souhlasila. Navíc jsou přiměřené a odpovídají jejich významu. Uzavírá, že nelze míchat dohromady sektor bankovní a nebankovní. Společnost oprávněného nese v dané sféře mnohem vyšší riziku právě proto, že poskytuje úvěry a půjčky osobám, které by jinak prostředky nezískaly v bankovním sektoru. Celková výše pohledávky je důsledkem porušení smlouvy o úvěru ze strany povinného. Pohledávku považuje za přiměřenou s ohledem na riziko, které je s poskytováním půjček a úvěrů spojeno, navíc splacení úvěru nebylo zajištěno jiným účinným způsobem.

Ze smlouvy o revolvingovém úvěru [REDAKCE] uzavřené mezi oprávněným a povinnou dne [REDAKCE] (čl. 27 spisu) soud zjistil, že věřitel poskytl dlužníkovi půjčku 30.000 Kč, kterou měl dlužník splatit v 36 měsíčních splátkách po 1.985 Kč. Roční procentní sazba nákladů (dále jen RPSN) byla stanovena věřitelem ve výši 95.4 %. Byl ujednáno revolving ve výši 18.580 Kč s tím, že maximální výše půjčky po provedení každého revolvingu se zvyšuje vždy o dalších 18.580 Kč, splatno měsíčně po 1.985 Kč. RPSN na půjčku po provedení revolvingu byla stanovena na 78,99 %. Za poskytnutí půjčky se dlužník v čl. II smluvních ujednání zavázal věřiteli zaplatit smluvní odměnu ve výši 41.460 Kč splatnou ke dni poskytnutí půjčky a za poskytnutí každého revolvingu se zavázal zaplatit věřiteli smluvní odměnu ve výši 47.640 Kč splatnou ke dni poskytnutí každého revolvingu čl.IV.

K zajištění vrácení půjčky v čl. 12 smluvních ujednání (sankce) bylo sjednáno, že věřiteli náleží při prodlení 15 dní s úhradou splátky smluvní pokuta ve výši 8 % z výše dlužné splátky. Při prodlení v délce 30 dní věřiteli náleží smluvní pokuta ve výši dalších 13 % z výše dlužné splátky. Při prodlení 60 dní se stávají splatnými všechny závazky. Nebudou-li zaplacený v den následující po zesplatnění úvěru je věřitel po dlužníkovi oprávněn požadovat smluvní pokutu 25 % z výše celé nově vzniklé dlužné částky. Tato smluvní pokuta je splatná ve stejný den. Nebude-li uhrazena ani následujícího dne, vzniká dlužníkovi povinnost zaplatit smluvní pokutu ve výši 0,25% denně z nové výše závazku do zaplacení.

Smlouva je podepsána povinným jako dlužníkem a věřitelem, tj. oprávněným.

Protože se povinná ocitla v prodlení s plněním podle splátkového kalendáře, podal oprávněný k rozhodci návrh na vydání rozhodčího nálezu a to pro zaplacení částky 82.936 Kč, sestávající ze zbývajících dlužné částky ve výši 67.490 Kč, smluvní pokuty ve výši 17.446 Kč a ve výši 4.724,44 Kč a dále smluvní pokuty ve výši 0,25 % denně. Návrhu bylo následně vyhověno vydáním rozhodčího nálezu ve znění citovaném v úvodu shora, když účastníci sjednali ve smlouvě současně platnou rozhodčí doložku, v souladu se zák.č.216/1994 Sb.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 o.z. z.č. 40/1964 Sb. ve znění do 31.12.2013 výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy.

Podle § 39 o.z. je neplatný právní úkon který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází a nebo se přičí dobrým mravům.

Nejvyšší soud ČR již v rozhodnutí sp.zn. 31 Cdo 1945/2010 ze dne 11.5.2011

konstatoval v závěru textu odůvodnění , že není možno pomocí zásady smluvní autonomie negovat zákonu odporující ujednání rozhodčí doložky u níž lze dovozovat v zásadě zřetelnou snahu poškodit „ slabšího“ účastníka závazkového vztahu. Demokratický a právní stát totiž nemůže rezignovat na ochranu práv a oprávněných zájmů, které by mohly být ohroženy v řízení alternativním (tj. rozhodčím) k soudnímu.

Ústavní soud ČR v nálezu ze dne 29.1. 2012, sp.zn. I. ÚS 199/11 považuje za neakceptovatelné, aby se případné soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů. Ustanovení smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtištěna a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepříznivých následků na straně klienta, kdy nebude dotčena pouze jeho sféra právní, ale zejména sféra osobní. Postupy, kdy klientům jsou vnučovány smluvní ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů, či smluvní pokutou ve výši pětinásobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek, je nutno považovat za nepřijatelné a uvedená ujednání označit za neplatná pro jednoznačný rozpor s dobrými mravy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že klient takového subjektu smlouvu podepsal, a to dokonce ani v situaci, kdy by ve smluvních podmínkách bylo obsaženo ujednání, že klientovi se takto stanovené smluvní pokuty nebo zajištění biankosměnkou nejeví za nepřiměřené či odporující dobrým mravům. Běžný klient úvěrové společnosti totiž nemůže v případě krátkodobého úvěru dopředu očekávat, ba ani předpokládat, že celková splacená částka bude několikanásobně převyšovat částku půjčenou. Tento předpoklad nelze ani spravedlivě požadovat.

Uvedené kritérium zjevné nespravedlnosti shledal ÚS ČR v nálezu III. ÚS 4084/12 ze dne 11.12. 2014. V tomto nálezu hodnotil ÚS ČR závazek ze smlouvy o úvěru sjednané mezi společností CREDIT FINANCE, a.s. a dlužníkem – povinným a dospěl k závěru, že důvod pro který nelze nařídit exekuci na podkladě rozhodčího nálezu může spočívat i v tom, že ačkoli určení rozhodce v rozhodčí doložce netrpí ústavně právním deficitem , je pro rozpor s dobrými mravy neplatná smlouva o úvěru, do níž je rozhodčí doložka vtělena.

V tomto případě soud , hodnotí-li smluvní ujednání účastníků ve smlouvě o revolvingové půjčce, kritériem zjevné nespravedlnosti, dospěl k závěru že smlouva o půjčce ze dne [REDACTED] je neplatná pro rozpor s dobrými mravy podle § 39 o.z..

Smluvní ujednání je formulářově předtištěno, velikost písma je o 50 % menší než vepisované údaje, čímž je uměle snížena důležitost textu týkající se zajištění závazku, sankcí, různých navýšení vlastní půjčky, což vede k absenci bdělosti a ostražitosti budoucího dlužníka. Tím je také vyloučena možnost podílet se na úpravě a znění jednotlivých ustanovení smlouvy o půjčce ze strany povinného. A smluvně stanovené zajištění sankce v podobě smluvní pokuty ve výši 8 %, 13 % z každé splátky a následně další sankce ve výši smluvní pokuty ve výši 25 % z půjčené částky spolu s RPSN ve výši 95,04 % a odměnou za poskytnutí půjčky ve výši 41.460 Kč lze označit za ujednání příčící se dobrým mravům, které ve výsledku dlužníka jako spotřebitele ekonomicky ničí a výrazně ho poškozují.

A je-li vlastní smlouva o půjčce neplatná jako celek pak není platně sjednána i rozhodčí doložka (byť v souladu se z.č. 216/1994 Sb.) a pravomoc rozhodce k rozhodování tudíž není dána. A není-li dána pravomoc rozhodce k řešení sporu z neplatné smlouvy, není vydaný rozhodčí nález způsobilým a vykonatelným exekučním titulem.

Na základě výše uvedeného proto soud rozhodl o zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. neboť exekuce je vedena nepřipustně. Současně soud vychází i z aktuální rozhodovací činnosti Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, rozhodnutí č.j. 36Co 240/2016-32 (ve věci vedené u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 9 EXE 6677/2011).

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodováno podle § 271 o. s. ř. Dojde-li k zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí, rozhodne soud o náhradě nákladů, které účastníkům prováděním výkonu rozhodnutí vznikly, podle toho, z jakého důvodu k zastavení výkonu rozhodnutí došlo. Jestliže dojde k zastavení exekuce (výkonu rozhodnutí), protože titul pro exekuci od počátku nebyl materiálně a formálně vykonatelný (například proto, že byl vydán rozhodcem, který k tomu nebyl oprávněn, neboť k jeho určení došlo v rozporu se zákonem), nese náklady exekuce oprávněný, který podle takového titulu nařízení exekuce navrhl. V daném případě došlo k zastavení exekuce z toho důvodu, že exekuční titul bylo možno považovat od počátku za formálně i materiálně nevykonatelný. Byl vydán rozhodcem, který k tomu neměl pravomoc. Zde soud vychází z aktuální rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu ČR, konkrétně z rozhodnutí sp. zn. 20 Cdo 559/2016 ze dne 1.4.2016 a rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 402/2014 ze dne 14.5.2014. Právní zástupce povinné učinil dva úkony, náleží mu odměna ve výši 4.620 Kč (2x 2.310 Kč ze základu 87.658 Kč) podle § 7 bod 5, § 11 odst.2 písm.e) vyhl.č.177/1996 Sb., dále 2x 300 Kč režijní paušál podle § 13 odst.3 téže vyhl. a 2°1% DPH ve výši 1.096,20 Kč podle § 47 odst.1 písm.a) z.č.235/2004 Sb., zaokrouhleno na 1.096 Kč, tj. celkem povinné náleží náklady řízení ve výši 6.316 Kč.

V daném případě náklady exekuce nese oprávněný, neboť podle § 89 ex. řádu dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce ten, kdo zastavení zaviniil. Soudní exekutor však náklady řízení po oprávněnémnežádal, nebyly mu proto přiznány.

Ve věci bylo rozhodnuto, aniž bylo nařízeno ústní jednání se souhlasem účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci prostřednictvím podepsaného soudu. V odvolání musí být uvedeno, kdo je podává, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se napadá, v čem je spatřována nesprávnost tohoto rozhodnutí nebo postupu soudu a čeho se odvolatel domáhá. Odvolání musí být podepsáno a datováno.

V České Lípě dne 9.6.2017

JUDr.Jana Šífová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Jana Plíhalová

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Marka a soudců Mgr. Petry Vogelové a JUDr. Milana Skály ve věci oprávněného **PROFI CREDIT Czech a.s.**, IČO: 61860069, sídlem Praha 1, Klimentská 1216/46, zastoupeného advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou, sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti povinné [REDAKCE] zastoupené advokátem Mgr. Petrem Němcem, sídlem Praha 4, Mendíků 1396/9, o zastavení exekuce vedené k vymožení pohledávky 82 936 Kč s příslušenstvím, o odvolání oprávněného proti usnesení Okresního soudu v České Lípě č.j. 23 EXE 2480/2016-43 ze dne 9.6.2017, takto:

I. Usnesení okresního soudu se potvrzuje.

II. Oprávněný je povinen zaplatit povinné náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 3 158 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Petra Němce.

Odůvodnění:

Shora označeným usnesením okresní soud vyhověl návrhu povinné a s poukazem na § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. zastavil exekuci vedenou soudním exekutorem JUDr. Zdeňkem Zítkou k vymožení pohledávek (ze smlouvy o revolvingovém úvěru uzavřené mezi oprávněným jako věřitelem a povinnou jako dlužníkem dne [REDAKCE] přiznaných oprávněnému rozhodčím nálezem vydaným Mgr. Janem Fišerem dne [REDAKCE] pod č. [REDAKCE]. Svě rozhodnutí opřel o závěr, že „smlouva o revolvingovém úvěru“ nepřiměřeně zatěžuje dlužníka, a pro rozpor s dobrými mravy je jako celek neplatná. Neplatnou je i rozhodčí smlouva, podle které byl spor ze smlouvy o revolvingovém úvěru rozhodován rozhodcem Mgr. Janem Fišerem. Podle okresního soudu není dána pravomoc rozhodce a jím vydaný rozhodčí nález není způsobilým exekučním titulem. Zároveň se zastavením exekuce okresní soud rozhodl, že oprávněný, který nese procesní zavinění na zastavení exekuce, je povinen nahradit povinné náklady řízení ve výši 6 316 Kč (výrok II.). Soudnímu exekutorovi nebyla náhrada nákladů exekuce přiznána (výrok III.) s tím, že tuto náhradu proti oprávněnému, který by k ní byl jinak povinen, nežádal.

Proti usnesení se včas odvolal oprávněný. V odvolání namítá, že mezi účastníky byla uzavřena individuální rozhodčí smlouva a nelze proto použít závěry, které vyslovil Nejvyšší soud (v rozhodnutí sp. zn. 31 Cdo 1945/2010) a Ústavní soud (v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 199/11 a sp. zn. III. ÚS 4084/12) v případech rozhodčích doložek obsažených v obchodních podmínkách. Podle oprávněného pak platí, že neplatnost smlouvy, nevztahuje-li se důvod neplatnosti na rozhodčí doložku, nemá vliv na platnost rozhodčí doložky. Oprávněný s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3712/2012 poukazuje na to, že exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu ani to, zda rozhodčí smlouva neobsahuje ujednání způsobující významnou nerovnováhu v neprospěch spotřebitele. Okresní soud však v rozporu s tímto pravidlem platnost smlouvy o úvěru zkoumal. Nezohlednil přitom, že povinný zcela svobodně v souladu s principem smluvní autonomie přijal smluvní podmínky včetně ujednání o úrocích a smluvní pokutě, které jsou v daném případě zcela přiměřenými. Podle oprávněného měl povinný dostatek času k seznámení se s obchodními podmínkami, a jestliže tak neučinil, nemůže to jít k tíži věřitele. Princip ochrany spotřebitele pak nelze nadřazovat nad jiné

principy civilního práva. Oprávněný poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu dovozuje, že smluvní pokuta sjednaná v předmětné smlouvě o úvěru není nepřiměřeně vysoká a nedostává se do rozporu s dobrými mravy. Vždy by při řešení otázky rozporu smlouvy s dobrými mravy mělo být zohledněno nakolik účastník, který se dobrých mravů dovolává, vyvinul dostatečnou míru pečlivosti a předvídatosti při uzavírání smlouvy. Neměla by proto být poskytována ochrana nezodpovědnému jednání při uzavírání smlouvy na úkor zásady „pacta sunt servanda“. Oprávněný vyjadřuje přesvědčení, že platnou je jak smlouva o úvěru tak navazující rozhodčí smlouva a navrhuje, aby rozhodnutí okresního soudu bylo změněno tak, že se exekuce nezastavuje.

Povinná navrhovala potvrzení usnesení okresního soudu. Má za to, že rozhodnutí okresního soudu je správné a v souladu s judikaturou. Smlouva o úvěru je podle povinné pro rozpor s dobrými mravy absolutně neplatnou pro zjevně excesivní ujednání o úrocích a smluvní pokutě. Podle povinné není při řešení otázky pravomoci rozhodce rozdíl mezi rozhodčí doložkou a rozhodčí smlouvou. Povinná poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4084/12, v němž bylo konstatováno, že důvod, pro který nelze nařídit exekuci na podkladě rozhodčího nálezu, může spočívat i v tom, že ačkoli určení rozhodce v rozhodčí doložce netrpí ústavněprávním deficitem, je pro rozpor s dobrými mravy neplatná smlouva o úvěru, do níž je rozhodčí doložka vtělena. Podle povinné naopak na souzenou věc nedopadá rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, které reagovalo na situaci, kdy se dovolatel od počátku dovolával chybně vad rozhodčího nálezu a jeho nesprávnosti co do hmotného práva a nenapadl oprávnění rozhodce spor rozhodovat. V tomto případě však nejde o přezkoumání věcné správnosti, nýbrž o přezkoumání pravomoci k vydání rozhodčího nálezu a tím i platnosti sjednané rozhodčí smlouvy, které náleží mezi rozhodné skutečnosti pro nařízení exekuce. Předmětná rozhodčí smlouva nebyla dle povinné individuálně projednána a povinná neměla možnost ovlivnit znění rozhodčí smlouvy, ani výběr jmen rozhodců. Rozhodčí smlouva pak připouští, aby věc rozhodovaly osoby, které se pro rozhodování množství sporů mezi oprávněným a spotřebitelem (JUDr. Eva Vaňková rozhodla pro oprávněnou k 16.8.2016 minimálně 27741 sporů) staly ekonomicky závislými na oprávněném. Taková závislost je přitom z rozhodování jako podjaté vylučuje. To vše je dle povinné důvodem pro zastavení exekuce, jak o něm rozhodl okresní soud.

Odvolací soud projednal odvolání oprávněného a přezkoumal napadené rozhodnutí včetně souvisejícího postupu okresního soudu v řízení bez nařízení jednání (§ 254 odst. 7, 8 o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Ústavní soud v nálezech sp. zn. I. ÚS 199/11 z 26.1.2012 a sp. zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11.12.2014 formuloval pravidlo, podle kterého je důvodem pro zamítnutí exekučního návrhu případně důvodem pro zastavení exekuce, která je vedena k vymožení povinnosti uložené rozhodčím nálezem, nedostatek pravomoci rozhodce daný tím, že je pro neplatnost smlouvy (jako titulu vymáhaného závazku), danou rozparem smlouvy s dobrými mravy, neplatnou i rozhodčí doložka (rozhodčí smlouva), která se k vlastní smlouvě vztahuje.

Rozpor smlouvy s dobrými mravy byl přitom v případech Ústavním soudem posuzovaných spatřován v nepřiměřeném (ve vztahu k věřitelem poskytnutému plnění hrubě neproporcionálním) smluvním zatížení dlužníka. To konkrétně spočívalo v tom, že dlužník byl na základě smlouvy o úvěru povinen nejen vrátit úvěrem poskytnutých 4 950 Kč, nýbrž zaplatit ročně náklady („RPSN“) ve výši 115,32 %, a to za současného vystavení dvou tzv. biankosměnek a jejich předání věřiteli, ujednání o smluvní pokutě ve výši 7 % z jistiny úvěru v případě prodlení dlužníka s úhradou jakéhokoli závazku z titulu uzavřené smlouvy v délce trvání alespoň 4 dny, ujednání o zesplatnění všech závazků dlužníka ze smlouvy v případě prodlení v délce 10 dnů,

ujednání o „sankcích“ 100 Kč a 30 Kč za upomínky a o „pokutách“ 5 000 Kč v případě opomenutí nahlášení změny osobních údajů.

K závěrům o nedostatku pravomoci rozhodce v případech absolutní neplatnosti smlouvy, k níž se rozhodčí doložka (§ 2 odst. 3 písm. b) zák. č. 216/1994 Sb.) vztahuje, pro rozpor smlouvy s dobrými mravy, se přihlásil Nejvyšší soud v rozhodnutí 20 Cdo 1387/2016 ze dne 28.2.2017, přičemž vyslovil, že pro závěr, zda je úvěrová smlouva neplatná ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, a ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III. ÚS 4084/12, je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena, a to za pomoci kritérií judikaturou Nejvyššího soudu výtýčených ve vztahu k smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky apod. Nad to Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. 30 Cdo 2401/2014 ze dne 16. 7. 2014 dovodil, že nemá-li spotřebitel žádnou možnost v procesu uzavírání rozhodčí smlouvy či doložky podílet se určitým způsobem na tvorbě jejího obsahu, neboť celá smluvní situace je postavena kategoricky na závěru, že je zde pro spotřebitele – pokud chce dosáhnout poskytnutí určité půjčky, resp. úvěru - pouze jediná možnost, a to zcela a bezvýhradně akceptovat návrh na uzavření rozhodčí smlouvy (doložky) učiněný podnikatelem, tedy včetně podnikatelem určeného (určených) rozhodce (rozhodců), pak nelze mít za to, že za takové situace byly naplněny podmínky pro ochranu spotřebitele coby (presumované) slabší smluvní strany. Ve skutečnosti by se totiž jednalo o podnikatelem předem nastavená kritéria vůči spotřebiteli, zde i v otázce určení konkrétních jmen rozhodců, bez jakékoli možnosti spotřebitele spolupodílet se na obsahu takové rozhodčí smlouvy či doložky. Co do důsledku by se tak jednalo o stav obdobný formulářovým smlouvám. Soudy v těchto situacích proto musejí pečlivě posuzovat, zda takové rozhodčí doložky nejsou neplatné pro jednání příčí se dobrým mravům.

V daném případě, jak správně objasnil okresní soud, zavázal se oprávněný jako věřitel ve „Smlouvě o revolvingovém úvěru“ poskytnout povinné v pozici dlužníka (spotřebitele) peníze až do výše 30 000 Kč. V případě jednorázového poskytnutí peněz se povinná zavázala v 36 měsíčních splátkách po 1 985 Kč zaplatit oprávněnému celkem 71 460 Kč, při sjednaném úroku 95,4 % ročně a shodně vysoké roční procentní sazbě nákladů (čl. III. a IV Smlouvy). Sjednána byla i možnost opětovného (revolvingového) úvěru ve výši 18 580 Kč s úrokem 77,45 % ročně s tím, že v případě „poskytnutí revolvingu“ se celková částka splatná dlužníkem zvyšuje o 47 640 Kč (čl. V. Smlouvy). Závazky dlužníka mají být dle čl. VI. Smlouvy zajištěny mimo jiné smluvními pokutami stanovenými ve „Smluvním ujednání Smlouvy o revolvingovém úvěru Profi Credit Czech, a.s.“, které je součástí Smlouvy. Tak je v článku 12. Smluvních ujednání sjednáno, že věřiteli náleží při prodlení delším než 15 dní s úhradou splátky smluvní pokuta ve výši 8 % z výše dlužné splátky a při prodlení v délce nad 30 dní věřiteli náleží smluvní pokuta ve výši dalších 13 % (j. celkem 21%) z výše dlužné splátky. Při prodlení 60 dní se stávají splatnými všechny závazky, přičemž všechny nezaplacené sjednané úroky stávají se součástí „nové jistiny úvěru“. Nebude-li zaplacená „nová jistina úvěru“ do 10 dnů, je dlužník povinen zaplatit smluvní pokutu ve výši 25 % z dlužné částky (bod 12.5. Smluvních ujednání). Vedle toho vzniká dlužníku povinnost za každý den prodlení se zaplacením „nové jistiny úvěru“ zaplatit smluvní pokutu ve výši 0,25% denně z „nové jistiny úvěru“.

Je zcela zřejmé, že tyto skutkové okolnosti se ve všech podstatných rysech (s výjimkou ujednání o biankosměnce) shodují s případem popsáným v nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4084/12, v němž byl jako ústavně konformní přijat závěr o absolutní neplatnosti takové smlouvy o úvěru jako celku včetně neplatnosti související rozhodčí smlouvy.

V dané situaci, kdy smlouva o úvěru jako celek směřovala prostřednictvím shora popsáných instrumentů ke generování zcela nepřiměřeného zisku věřitele na úkor spotřebitele jako slabší smluvní strany a rozhodčí smlouva měla (oproti stavu, kdy by pohledávka byla

uplatněna v řízení soudním) postavení věřitele při uplatnění nepřiměřené pohledávky na úkor spotřebitele zjednodušit, nevidí odvolací soud důvod pro odchýlení se od naznačených závěrů Ústavního soudu. Proto uzavírá, že rozhodčí nález, který by měl být podle návrhu oprávněného podkladem pro nařízení exekuce, nebyl v důsledku neplatnosti rozhodčí doložky vydán orgánem, který měl k jeho vydání pravomoc. Daný rozhodčí nález tak nemůže být pro nařízení exekuce způsobilým exekučním titulem. Byla-li za takových okolností exekuce nařízena, musí být § 55 odst. 5 ex. ř. a § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. zastavena. Odvolací soud tedy napadené usnesení okresního soudu dle § 219 o.s.ř. jako věcně správné potvrdil včetně závislých nákladových výroků.

Podle věty první § 89 ex. řádu dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavínil.

Zavinění na zastavení exekuce leží v daném případě na oprávněném, který se nařízením a provedením exekuce na základě vadného exekučního titulu domáhal. Přitom i samotná vada exekučního titulu (nedostatek pravomoci rozhodce) byla vyvolána postupem oprávněného, který předkládá (pro rozpor s dobrými mravy) závadnou nabídku rozhodčí smlouvy založil její neplatnost a následně se svým nárokem ze závazkového vztahu s povinnou na rozhodce obrátil. Oprávněný proto ve smyslu § 89 ex. ř. nese procesní zavinění na zastavení exekuce (shodně rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 402/2014 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 98/2014) a nese také povinnost k náhradě nákladů exekuce i k případné náhradě nákladů vynaložených v exekučním řízení povinnou.

Jestliže se soudní exekutor svého práva na náhradu nákladů exekuce vzdal, je oprávněný povinen zaplatit toliko náhradu nákladů vynaložených v exekučním řízení povinnou. Okresní soud správně vypočítává, že tyto náklady tvoří odměna za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, návrh na zastavení exekuce) ve výši celkem 4 620 Kč (při tarifní hodnotě 87 658 Kč jde o 2 310 Kč za jeden úkon dle § 7 bod 5., § 11 odst. 2 písm. e/ vyhl. č. 177/1996 Sb.), paušální náhrada hotových výdajů v celkové výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a náhrad odvést dle zák. č. 235/2004 Sb. ve výši 1 096 Kč (21% z 5 220 Kč dle § 137 odst. 3 o.s.ř.), celkem 6 316 Kč.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 224 odst. 1 o.s.ř. Oprávněný byl se svým odvoláním zcela neúspěšný, a proto je povinen zaplatit povinné náhradu nákladů, které v odvolacím řízení účelně vynaložila. Těmito náklady jsou odměna zástupce ve výši 2 310 Kč (dle § 7 bod 5., § 11 odst. 2 písm. e/ vyhl. č. 177/1996 Sb.), hotové výdaje zástupce spojené s podáním odvolání v paušální výši 300 Kč (dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a náhrad odvést dle zák. č. 235/2004 Sb. ve výši 548 Kč (21% z 2 610 Kč dle § 137 odst. 3 o.s.ř.), celkem 3 158 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení není přípustné odvolání. Proti usnesení lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky u Okresního soudu v České Lípě. Dovolání je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. Odvolatel musí být až na výjimky stanovené § 241 o.s.ř. zastoupen advokátem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Olga Plíhalová.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může se oprávněný domoci plnění v řízení o výkon rozhodnutí či v řízení exekucím.

V Liberci 12. března 2018

Mgr. Michal Marek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Olga Plíhalová.

Olga

Plíhalová

Digitálně podepsal
Olga Plíhalová
Datum: 2018.03.27
10:29:40 +02'00'